

JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

Marts 2017

15. Årg.

Nr. 1

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansuh. red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 2129 0408
e-mail: stighholsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjoergensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet
er et litterært forum til studium af
digterens liv og forfatterskab.
Selskabet arbejder nært sammen
med Johannes Jørgensens Hus i
Svendborg og andre litterære
selskaber.
Medlemskab koster 175 kr. om året.

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Oluf Schönbeck, næstformand

Fælledvej 14 E, 5.tv.

2200 København N.

E-mail: olufschon@gmail.com

Tlf. 60863727.

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde 2,
8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

Tlf. 23495938

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,
2100 København Ø. Tlf. 31219609.

E-mail: andreas.holsting@hotmail.com

Børge Stuckenberg

Viggo Stuckenbergs yngre bror, Børge (1867 – 1942), var en dygtig tegner og maler. Han og Johannes Jørgensen omgikkes hinanden en del, især efter, at Viggo og Ingeborg var blevet gift. "Den lange Maler var løs og ledig som jeg" skriver Johannes Jørgensen om ham, der i digterens beskrivelse kan minde lidt om en anden af hans malende bohemevenner, Albert Gottschalck. Sammen strejfede de rundt og ledte efter "Oplevelser og Æventyr".

Børge Stuckenberg emigrerede allerede i 1896 til Sydafrika, hvor han blev til sin død i 1942. I sine erindringer blander Jørgensen i øvrigt Ingeborgs og Børges skæbner lidt sammen. Ingeborg døde som bekendt i New Zealand og ikke i Sydafrika.

VALDE

Af Stig Holsting

Forskningen i Johannes Jørgensens litterære univers sker principielt alene ud fra ønsket om at afdække hans litterære bevæggrunde. Det er en retningslinje, vi i Johannes Jørgensen Selskabet har ført bl. a. ved de emner, vi behandler i Nyhedsbrevet. Men der kan dog ske undtagelser, hvor det skønnes opportunt.

Der har af og til været rejst spørgsmål om digterens familiære baggrund, som i dybeste forstand ikke vedrører hans litterære værk. I sin omfangsrige biografi om Johannes Jørgensen bevæger Teddy Petersen sig langt ind i disse emner, som selskabet ikke har fundet det relevant at behandle, da det ikke synes at have haft betydning for hans litteratur. I slutningen af sin biografi berører Teddy Petersen digterens forhold til broderen, maleren Waldemar Jørgensen, og vi må formode, at det bl. a. er grunden til, at vi i ny og næ får stillet spørgsmål vedrørende forholdet mellem de to brødre.

Waldemar her formodentlig fotograferet som konfirmand.

På Johannes Jørgensens barndomshjem i Fruestræde i Svendborg blev der i 1966 i 100-året for digterens fødsel opsat en mindeplade, der berettede om stedets betydning som minde om digteren og byens æresborger. Der udover stod der med bronzebogstaver på travertinpladen, hvem der havde opført huset og at, ud over Johannes Jørgensen, havde også hans

ynge broder, kunstmaleren Waldemar Jørgensen, her haft sit barndomshjem. (I virkeligheden stavedes hans navn med W).

Mindepladen blev en nat i 2004 ødelagt, og hvad man først antog for hærværk, viste sig at være almindeligt forfald, idet

Mindepladen, der blev opsat på huset i Fruestræde i 1966 i anledning af Jørgensens 100-årsdag og som blev ødelagt i juli 2004.

ophængt svigtede, og pladen derfor faldt ned på gaden og blev knust. I et samarbejde mellem Svendborg Bibliotek og Johannes Jørgensen Selskabet udformede man en ny og kortere tekst til en ny mindeplade. Årsagen til, at teksten blev ændret var, at husets bygningshistorie nu var kendt og dertil vel også mindre interessant, hvorfor det ikke var nødvendigt at gentage den. Endvidere fandt man det irrelevant at nævne også Waldemar Jørgensen, der som en ret ukendt maler var uden betydning for stedets historie, skønt han var født i huset, hvilket deres tre søstre i øvrigt også var

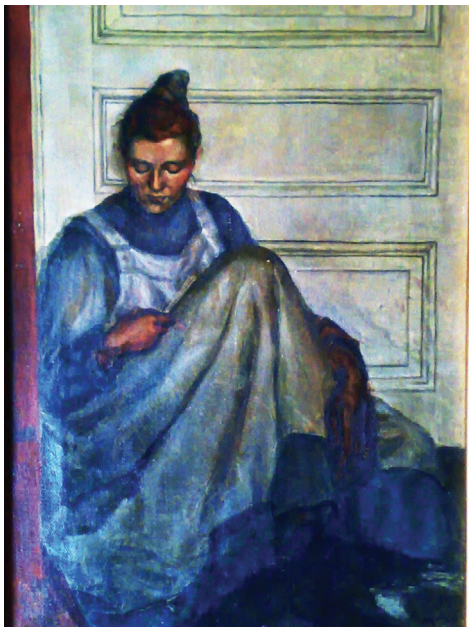
*"Valde i Søndermarken. 14. juni 97".
Tegning i Johannes' dagbog.*

uden at være nævnt i teksten. Desuden bør en sådan tekst ikke være for omfattende, da forbigående som oftest ikke har tålmodighed til at stå stille og læse længere tekster.

Waldemar Jørgensens historie er ganske ukendt for offentligheden, og selv i digterbroderens forfatterskab er han stort set fraværende. Men alligevel spillede han en vis rolle i digterens liv – og ikke mindst i nogle af de fortrædeligheder, han jævnligt hjemstøt af.

Waldemar var den yngste af børneflokkene i Fruestræde 15 der talte i alt 5, hvor Johannes var den ældste efterfulgt af tre søstre. Han var født i 1880, og da Johannes forlod hjemmet i 1882, kan der ikke have været det helt afgørende fortrolighedsforhold mellem dem. Waldemar – der i familien gik under kælenavnet Valde – var altså den yngste, og selvom moderen ved hans fødsel endnu var i sin bedste alder – knap 40 år – var hans far dog midaldrende og dertil ofte fraværende – og måske også en sær rad, hvad Jørgensens dagbøger mere end antyder. Lillebroderen har derfor haft al mulig grund til at føle sig klemt eller skudt lidt til side af de ældre søskende, hvilket også fremgår momentvis i hans breve til broderen. Storebror Johannes var en intelligent og dertil lidt sværmerisk person, til hvem der tilmed stilledes store forventninger, og søstre holdt godt sammen på kvindevis.

Det kan derfor ikke undre, at Valde efterhånden fik et noget anstrengt forhold til familien og her ikke mindst til Johannes,

Waldemar Jørgensen var en habil maler. Dette billede af søsteren Ingeborg fra 1901 hænger i Johannes Jørgensens Hus i Svendborg.

og udelukkes kan det måske heller ikke, at han så sin egen fiasko op mod broderens verdensberømmelse.

Ifølge Jørgensens dagbøger flyttede Waldemar som ganske ung en overgang til København, hvor Johannes søgte at hjælpe ham med at fremme hans kunstnerdrømme, bl.a. ved at introducere ham for Mogens Ballin. Waldemar kom siden på Zahrtmanns malerskole.

Da Waldemar i 1914 flyttede til Paris og bosatte sig med sin kone – den danskfødte Paula Schött – og deres børn, var det i et forsøg på at slå igennem som kunstner, men muligvis også for at komme familien lidt på afstand, lidet anende måske, at netop i disse år havde Johannes, der i somme-

ren 1914 havde mødt Andrée Carof i Paris, også sin flittige gang i Frankrigs hovedstad. Af Johannes Jørgensens dagbøger og deres korrespondance ser vi, at de da også mødtes af og til, og at storebror forstrakte sin bror med penge i ny og næ. Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at Waldemar tilsyneladende også konverterede til katolicismen men igen forlod kirken efter en uoverensstemmelse med en præst. Hans kone, Paula synes der imod ikke at have konverteret, men deres datter, Mounique blev døbt i den katolske kirke, hvilket fremgår af et brev fra hende til onklen i Assisi.

I et dagbogsnotat citerer Johannes et brev, han sendte broderen og hans kone med en invitation: "Kære Waldemar og Paula. Gør mig den Glæde at deltage i en Middag, som gives af den danske Koloni her [] NB. – I er indbudne." (Dagb. 293. 7. april 1916) Måske er en invitation til en festmiddag til ære for Johannes heller ikke det rette forum til en forsoning i det kompleksfyldte forhold mellem brødrene.

Åbenbart har broderen da også prompte afvist invitationen, for få dage efter skriver Johannes følgende til Valde: "Kære Valdemar. Aabenbart har jeg ikke været heldig med den Form, jeg valgte for en Tilnærmelse. Måske fordi der er gaaet saa lang Tid siden, vidste jeg ikke, om jeg skulde hentyde til det Forgangne. Det var jo muligt, at du havde glemt, og at du – hvor du saae, at ogsaa jeg havde glemt – ganske ligefrem vilde tage mod den Haand, jeg rakte dig. Jeg fører ikke gamle Breve med mig, kan altsaa ikke komme med

Waldemar Jørgensen. Selvportræt. Ligheden med storebror Johannes fornægter sig ikke.

Citater. Men havde jeg ikke nogen Grund til at være vred? Du vil sige "Nej" – jeg vil sige "jo" – og dermed er vi lige vidt. Formentlig vilde det ogsaa blive hele Indholdet af vor

Samtale, hvis jeg opsøgte dig. Jeg vil kun simpelthen sige Dig det Ene – det var hverken "Overlegenhed" eller "gloende Kul" eller nogen Art af Beregning, som bragte mig til at sende dig den petit bleu, du har taget saa ilde op, men Haabet om, at du fra din Side som fra min Side var slaet en Streg over det Forgangne. Hvis jeg kan, søger jeg dig imorgen Eftm. (Jeg er nemlig virkelig, ikke blot ironisk, meget optaget.) Kan jeg ikke, da opfat min Handlemaade saa mildt du kan. Din Broder Johs. J." (Samme 12. april 1916).

Waldemar Jørgensens liv var fyldt med modgang og tragedier. Det var ikke blot som kunstner og lillebror han følte sig misforstået. I et interview, som hans datter Monique, som blev en anerkendt kunstner med større succes end faderen (se Weilbachs kunstnerleksikon), gav til Berlingske Tidende i anledning af en mindeudstilling, hun holdt i Paris i 100-året for faderens fødsel, siger hun: "Han havde virkelig et sørgeligt liv. Af fem børn var jeg det eneste, som overlevede ham. Tre døde som spæde, og en søn [Gabriel], der blev 22 år, døde i 1927. Det tog livslysten fra min far, så da han blev angrebet af tuberkulose, bukkede han hurtigt under og sygnede hen på bare to år". (Berl. Tidn. 7. nov. 1980).

Af Johannes Jørgensens dagbøger får man det klare indtryk, at han ofte ynkedes over broderens skæbne, men at denne optrådte både bastant afvisende, lunefuld og også ind imellem hadsk. Den bevarede korrespondance mellem de to brødre viser

meget svingende tendenser. Waldemar kan fare ud med voldsomme anklager ikke kun mod broderen men mod hele familien. Til andre tider indtager han en meget ydmyg holdning og takker rørt over de gaver, som Johannes har bragt hans børn. Men også Paula kan være bidsk og hårdt bebrejdende i sine breve til svogeren

Dagbøgerne viser naturligvis sagen set fra den ene side, men i et indlæg, Waldemar satte i Politiken den 16. juni 1923 i anledning af udgivelsen af Johannes Jørgensens 6. bind af Livslegenden (Guds Kværn), udgyder han sin bitterhed over, at forfatteren skal have ændret i familiehistorien således, at Waldemar enten er gledet ud eller sat i et uheldigt lys. Johannes Jørgensen skriver i sine erindringer, at han alene var til stede ved moderens dødsleje, og at Waldemar udeblev dog uden at nævne hans navn. I sit indlæg i avisen er Waldemars opfattelse den modsatte.

Det har naturligvis været bittert at sluge for den altid oversete, også når vi i dag erfarer, hvor ofte Johannes Jørgensen flyttede rundt på sin legendes byggesten for at opnå en større kunstnerisk effekt – og for at skrive en person ud af historien. Men tilsyneladende har forfatteren i dette tilfælde haft en anden intention – eller en bedre hukommelse. I et meget ydmygt og forsonende brev fra Waldemars kone, sendt Jørgensen kort efter mandens død, udtrykker hun sig da også umisforståeligt positivt og bekræfter Johannes' udlægning. I det hele taget er dette brev et bevis på Johannes' gode hensigter over for broderen og

dennes familie. Enken udtrykker flere gange sin dybe taknemmelighed for al hjælp og beklager "de onde Tider", hvor luften mellem brødrene var mere end kold.

Et udslag af Johannes' gode vilje var dels hans tilbud om at betale for opsætningen af en sten på broderens grav og dels hans omsorg for at hjælpe Paulas og Waldemars eneste overlevende barn, datteren Monique i hendes bestræbelser på at få sine kunstneriske drømme som maler og forfatter opfyldt. Hun bevarede livet igennem forbindelsen til onklen, og deres relation udviklede sig til et hjerteligt forhold især efter, at hun havde besøgt onklen i Assisi. Hvis Waldemars ofte voldsomme vrede over for broderen bundede i svigt og utaknemmelighed, havde hans bror vel ikke efter hans død reageret så varmt og imødekommende. Noget tyder da også på, at Waldemar havde et vanskeligt sind, som har holdt ham i et stadigt modsætningsforhold ikke kun til familien men til hans omgivelser i det hele. Hans brud med kirken på grund af en uoverensstemmelse med en præst er et talende bevis på et uregerligt temperament grænsende til det koleriske. Johannes' imødekommenhed overfor Waldemars efterladte kan i dette lys være et bevis på hans medfølelse – også overfor broderens triste skæbne. Paulas brev er i så henseende et godt vidnesbyrd herom. I øvrigt er hendes brev om Waldemars død den 10. marts 1929, skrevet samme dag han døde, en rørende skildring af den plagede og hjemløse mands sidste tid.

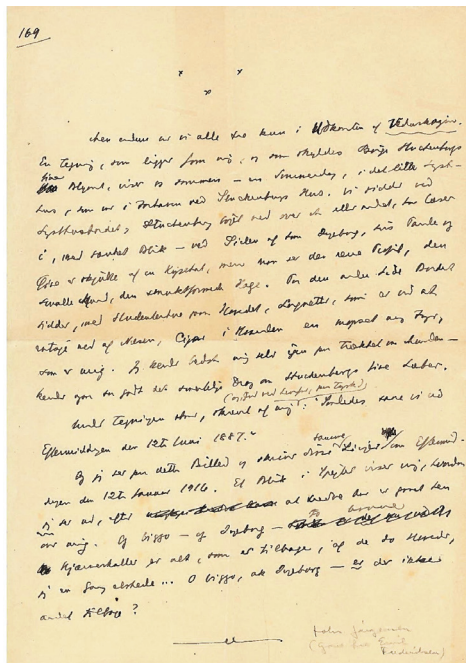
I Wiedeweltsgade Et fragment

af Bo Alkjær

Den 3. januar 1916 begynder Johannes Jørgensen i Assisi på sin selvbiografiske fortælling, og hans dagbog registrerer det fremadskridende arbejde: "Tilbringer Dagen med ivrig Arbejde paa "Mit Livs Legende" (Titel fundet paa Aftentur)." Han skriver fra morgen til aften: "For pludselig, efter Middagen, at føle det Hele saa urimeligt – Lad dog en Anden fortælle min Biografi! Eller lad mig vente, til jeg bliver 60! Er der ikke mer interessante Ting til i Verden – og mere nyttige?"

9. januar er manuskriptet alligevel oppe på 122 foliosider. Den 12. januar er han nået til side 169:

Men endnu er vi alle tre kun i Udkanten af Veduskogin. En tegning, som ligger foran mig, og som skyldes Børge Stuckenbergs fine Blyant, viser os sammen – en Sommerdag, i det lille Lysthus, som var i Forhaven ved Stuckenbergs Hus. Vi sidder ved Lysthusbordet, Stuckenberg bøjet ned over et eller andet, han læser i, med sænket Blik – ved Siden af ham Ingeborg, hvis Pande og Øine er skjulte af en kysehat, men man ser den rene Profil, den smalle Mund, den smuktformede Hage. Paa den anden Side Bordet sidder, med Studenterhue paa Hovedet, Lorgnetter, som er ved at rutsje ned af Næsen, Cigar i Haanden en mopset arg Fyr, som er mig. Jeg kender bedst mig selv igen paa trækket om Munden – kender ogsaa saa godt det smertelige Drag om

Stuckenbergs fine Læber.

Under Tegningen staaer, skrevet af mig (og, Gud ved hvorfor, paa tysk): "Saaledes saae vi ud Eftermiddagen den 12te Juni 1887."

Og jeg ser paa dette Billede og skriver disse samme Linjer om Eftermiddagen den 12te Januar 1916. Et Blik i Spejlet viser mig, hvordan jeg ser ud, efter at tredive Aar er gaaet hen over mig. Af Viggo – af Ingeborg – to brune Hjærneskaller er alt, som er tilbage, af de to Hoveder, jeg en Gang elskede ... O Viggo, ak Ingeborg – er der ikke andet tilbage?

Samme dag noterer Jørgensen i dagbogen: "Inderlig Afsky for mig selv som Følge af Dagbogslæsning (1887!) Skriver I-II af "Veduskogin" (20 Sider)." Et par dage efter: "Jan. 15. Omarbejder. Fuldender Kl. 11 "Den røde Stjerne" (180 Foliosider)."

Side 169 er udeladt i trykmanuskriptet og lagt til side. Lysthusidyl og nostalgi passede ikke på dette sted i legendens opbygning. Den gamle dagbog fra maj-juni 1887 sætter situationen i andet lys:

"12/6 Stuckenbergs. Novelleoplæsning. Min kejtede Generthed og dumme Uselvstændighed overfor disse helt ud moderne Mennesker. I Haven. Forstod slet ikke Stuck's Kunstforstand – han er langt originalere end jeg. ... [KL.] 12-2 Drev med Børge. Kafé og Pigeæventyr." (citeret efter E. Frederiksens ekserpter fra dagbog 38).

Læsning i dagbøgerne fra 1887 konfronterede Jørgensen med hans oprindelige underlegenhed i forhold til Viggo Stuckenberg. Erindringen om Ingeborg gav ham ideen til den symbolske titel på kapitlerne om egne ungdommelige vildfarelser.

"Veduskogin – Troldskoven – Skoven, hvor man kommer ind, naar man har traadt paa Vildgræs, og som man sjældent kommer ud af igen. ... hvor kan jeg nævne den uden at tænke paa dig, Ingeborg Stuckenberg, som sang om den for mig. ... og foer selv vild i Veduskoven og fandt aldrig vejen hjem." (MLL. I.139).

Viggo og Ingeborg var efter vielsen i maj 1887 flyttet ind på første sal i Wiedeweltsgade 27. Det var her i deres små stuer, Johannes Jørgensen fik afgørende åndelige impulser

og moralske udfordringer og smertelige erfaringer, der på godt og ondt prægede ham som menneske og forfatter.

Flere af manuskripterne til *Mit Livs Legende* undtagen til de to første bind findes blandt Johannes Jørgensens eller Emil Frederiksens efterladte papirer.

I 2008 kom en manuskriptside på auktion og side 169 blev erhvervet af Det Kgl. Bibliotek (Acc. 2008/57). Med blyant er der nederst til højre tilføjet: Johs. Jørgensen (Gave fra Emil Frederiksen). Det er professor Paul V. Rubows håndskrift. I et brev fra 1941 til Emil Frederiksen takker Rubow for en værdifuld gave lige efter hans smag. Det gælder sikkert dette klenodie, der er det eneste bevarede fragment af manuskriptet til "Den røde Stjerne".

I bogen, der udkom september 1916, er tegningen gengivet på side 5. Originalens skæbne er ukendt.

Tegning af Børge Stuckenberg
So sahen wir aus heute Nachmittag, d. 12/6 88

KÆMPESKRIDT OPAD

Af Stig Holsting

Med ovenstående citat af Grundtvig som overskrift causerede Johannes Jørgensen i en kronik i Berlingske Tidende den 24. okt. 1927 over europæisk kultur og dens vilkår i mellemkrigsårene med stigende nationalistiske tendenser.

Johannes Jørgensens europæiske sindelag har før været omtalt både her i Nyhedsbrevet og i de bøger, selskabet har udgivet. Hans ofte mere eller mindre ufrivillige, rastløse færd gennem landene i Europa gav ham et vidsyn, som få på hans tid havde mulighed for at tilegne sig. Forståelse og indblik i europæisk kultur blev et særkende for, hvad han skrev både i sine værker og i de mange artikler, han sendte hjem til danske aviser og tidsskrifter, og gav ham tillige god mulighed for at erkende, hvor sammenbundne de europæiske lande og deres kulturelle vilkår altid har været.

Det var ikke mindst hans oplevelser under og efter første verdenskrig, der gav næring til hans overvejelser og stærke betænkelighed ved de store farer, der altid lurer i national selvtilstrækkelighed.

Selvom det kan synes irrelevant at fundere over, hvad Johannes Jørgensen ville have haft af kommentarer til vor tids europæiske krise, hvor nationalisme og protektionisme er ved at opløse det europæiske sammenhold, så kunne det måske alligevel være interessant at høre hans kommentarer til disse fænomener, som de kom til udtryk på hans tid. Der er jo visse tendenser, som synes at få historien til at gentage sig, og Johannes Jørgensens tanker kan måske være med til at forstå farerne, der lurer – også i

dag, selvom dette blad ikke ønsker at deltage i en politisk debat.

I NYHEDSBREVET nr. 4, 2013, skrev vi om emnet ud fra Jørgensens reaktioner på disse tendenser under og lige efter første verdenskrig, og som han beskrev i nogle af sine bøger. Men i 1927 var tegnene blevet tydeligere og mere faretruende. Han skrev, og citerede bl.a. den franske forfatter Julien Benda, hvis ord han gør til sine egne, at hvis Europa vil leve, må det forlade egoismens verden – og egoismens moderne udtryksform: nationalismen.

Det kan ikke undre nogen, at Jørgensen i nævnte kronik tager udgangspunkt i den kristne sammenhængskraft, der dengang som nu hører til Europas børnelærdom. Det har jo altid været – i hvert fald indtil humanismens fremmarch – kristendommen, der var det eneste fællesgodt på trods af alle nationale stridigheder. Jørgensen henviser til det oldkirkelige latinske citat "Ave, Crux. spes unica" (Hil dig, o kors, du eneste håb), som Strindberg i øvrigt ønskede sat på sin grav – den Strindberg, der i sin ungdom havde proklameret korsets nederlag. Korset var blevet hans eneste håb, og således betoner Johannes Jørgensen kristendommen som Europas eneste redning – vel at mærke en kristendom, som ser udad og ikke lukker sig om sig selv og bruges som nationalistisk varemærke.

I sin kronik citerer Jørgensen på sin vanlige indsigtfulde måde flittigt europæiske kulturpersonligheder, men for at stille dem i relief til hjemlig selvtilstrækkelighed, skriver han følgende: "Naa ja, *Frankrig*," sagde for

August Strindbergs grav ved Stockholm. (Foto sh.)

ikke længe siden en ung dansk Skribent til Forfatteren af disse Linjer. 'Frankrig', gentog han haanligt. 'Vi har ikke Brug for Frankrig. Vi kan godt selv'. Naturligvis har han Ret i at 'vi kan selv'. Digte som Valdemar Rørdams, en Prosa som Johs. V. Jensens, en kritisk Finhed og Aandfuldhed som Vilhelm Andersens staar Maal med det Bedste i Europa. [...] Men selv den Rigeste kan have

Brug for andre. Det gælder i Pengenes Verden ... det gælder endnu mere i Aandens. Ingen kan have nok i sig selv – uden lige Dovretroldene. Derfor 'gysser' det i En, naar man [-] ser det proklameret som Parole for den nyeste danske Kunst: 'ikke Athen, men *Møgeltønder!*' --- *Ingen* har nogensinde 'kunnet selv', og det ligger i selve Civilisationens Begreb, at ingen skal kunne selv."

Det ligger i sagens natur, at Johannes Jørgensen betragtede kristendommen som bindemiddel især i europæisk sammenhæng uanset, om vi anlægger en politisk, social eller kulturel synsvinkel – deraf Grundtvigcitaten. Han slår til lyd for europæisk litteratur og tænkning og disse begrebers og faktorerers indflydelse på menneskets samfundsoptattelse og dermed i videste forstand i synet på sig selv. "Saa lidt er det sandt, at Kristendommen gaar ud af Verden, at netop dens 'Kæmpeskridt opad' var i Stand til at forbitre og formørke Georg Brandes' sidste bitre og mørke Leveaar" skriver Jørgensen i sin kronik og kan i øvrigt henvise til flere europæiske åndspersoners omvendelse i en tid, hvor man kan høre "Dørene lukkes" rundt om i Europa. Han anså nationalismen som et surrogat for religion.

Se i øvrigt NYHEDSBREV 2013, Nr. 4.

den2radio

Den2radio er navnet på en netbaseret kanal, der udelukkende sender udsendelser med kulturelle emner.

En af kanalens medarbejdere, Lasse Nyeng Hemicke, har produceret en serie udsendelser om Johannes Jørgensen, hvor bl.a. Johannes Jørgensen Selskabets formand, Stig Holsting, i to udsendelser

beretter om digterens liv og forfatterskab og Johan Chr. Nord fortæller om den unge Johannes Jørgensens optagethed af den tyske filosof, Arthur Schopenhauer.

Udsendelserne kan findes på den2radios hjemmeside, hvor man kan klikke ind på de udsendelser, man måtte ønske at høre.

NOVEMBERSJÆL

Johannes Jørgensen Selskabets jubilæumsskrift om den unge Johannes Jørgensen. Bogen koster 285 kr. + forsendelse.

Fra GJENTOFTE KOMMUNE

En kultur-topografisk skildring skrevet af Johannes Jørgensen. Bogen koster 50 kr. + forsendelse.

Rejse til Vadstena

Ved generalforsamlingen forelagde formanden muligheden for en gentagelse af rejsen til Vadstena. Derfor forsøger bestyrelsen nu at arrangere en sådan rejse i september 2017.

Den vil foregå med bus fra København med to overnatninger hos Birgittasøstrene i Vastena, hvis dette kan lade sig gøre. Derfor er det vigtigt, at evt. interesserede snarest melder sig, så vi kan skønne, om der vil være tilstrækkeligt med tilslutning, og så vi i god tid kan reservere plads i søstrenes gæstehus.

En foreløbig uforpligtende tilmelding sker bedst ved at skrive eller ringe til formanden. Vi vil så snarest kunne meddele rejsens pris. Man vil også kunne se oplysninger om rejse og priser på selskabets hjemmeside.

SOMMERMØDET 2017

Vi gør allerede nu opmærksom på datoen for årets sommermøde i Møstings Hus på Frederiksberg, så man kan reservere dagen.

Det bliver **søndag den 13. august** kl. 12-14